

HITMÉLYITŐ, ERKÖLCSNEMESITŐ ÉS ALKOHOLELLENES HAVI-LAP

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR.

Még ma! Ne késlekedj!

Ma ma az Ő hangját halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket. Zsid. 3, 15.

Állj meg a budapesti helyiérdekű vasutak végállomásánál és figyelj meg a beérkezett vonatokat, hogy ömlik ki belőlük az embereknek tömege. Mind sietve igyekszik kitűzött célja felé. Egyik munkába, másik üzletébe, mások bevásárolni, mások megbeszélésre. Egyiknek sincs ideje az ögyelgésre, mindegyik célja felé siet. Korunknak jellegzetes sajátága, hogy nincs halogatás. Menj az orvoshoz vagy az üzletkébe, a hivatalokba, a földműveshez mindenütt e jelszót követik. „Ne késlekedj!” A világnak eme sürgős-forgásában mégis van valami, amit ezrek elhalasztanak bizonytalan időre és ez **lelküknek megmentése**, menekülni a bűnnek átkától, békét találni Istennél, bizonyossá lenni az örök dicsőség felől.

Menj csak el egyik dunai kikötőbe és figyelj meg az érkező hajókat. Alighogy kikötöltek már is megkezdődik a kirakódás, nincs veszteni való idő. A daru szünet nélkül munkába van. A kirakott árut vagy mindjárt széthordják, vagy a raktárba teszik. Alighogy vége van a kirakásnak megkezdik a berakást. A kapitány és tisztek vigyáznak, mert meg van határozva az idő mikor a hajónak ismét indulnia kell. Serényen dolgoznak, hogy minden idejében kész legyen.

Oh ember ilyen hajóhoz vagy te hasonló, amelynek indulási órája meg van határozva. Te nem tudod mikor, de tudod, hogy közel van. Ezért mondja az irás: „**Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs, szívhez jussunk!**” (Zsolt. 90, 12.) Ha üzleti ügyben valamit elmulasztasz, abból

anyagi és erkölcsi károd származik, de ezt a mulasztást helyre hozhatod. De ha lelked üdvösségét mulasztod el örökkévaló kár származik abból. Oh ne halogasd! Meg vagy-e már mentve? **Tudod-e hová jutsz, ha a halál elszólít? Van-e békességed Istennel, van-e bűnbocsánatod?**

Szolgáljon tanulságul a következő missiói történet Indiából:

Egy hindu névszerint Rao már hosszabb idő óta hallotta az evangéliumot és nem egyszer kijelentette: „Minden úgy van és igaz.” „De hát miért nem akarsz hinni és keresztyénné lenni?” „Előbb meg akarom fontolni a dolgot” felelte Rao. „Jézus Krisztus jó ember volt, egy nagy ember, bizonyára Isten fia is. A te vallásod az igazi vallás és lehetséges, hogy magam is áttérek; de időre van szükségem sok időre.”

Az idő mult; a misszionárius óva intette Raot, hogy az idő drága és veszedelmes dolog a megtérést elhalasztani. „Most már nem hallgatlak többé” felelte Rao. „Időm van elég és én nem szoktam semmit elhamarkodni. Isten kegyelmes és könyörületes; bizonyára nincs semmi kifogása ellene, ha jól megfontolom a dolgot; Ő sem szokott semmit elhamarkodni.”

Ismét eltelt bizonyos idő. Egy éjszaka küldönc jött a misszionáriushoz és elmondta, hogy Rao megbetegedett és kéri őt, hogy látogassa meg, de mennél gyorsabban mondotta, mert minden perc drága. A misszionárius Raot sápadtan és remegve találta az ágyban. „Adj valamit ami meggyógyíthat

segíts rajtam, nekem nem szabad meghalnom. „Élet és halál Isten kezében van” felelte Jézus bizonyosságtevője, aki egyúttal orvos is volt és megvizsgálta a beteget. „Amit lehet megteszek érted, hogy segítek rajtad, de a gyógyítást Isten végzi és nem én.” A hindu aggódva tekintett reá. „Ugy szeretnék még élni; nem szeretnék még meghallni” mondotta. A misszionárius magával hívott egy jelenlévőt, hogy hozza el az orvosságot amit Rao-nak elkészít. Mialatt a betegért imádkozott egy gondolat villant át agyán; megtöltött egy üveget, cédulát ragasztott reá ráírva a használati utasítást, átadta a küldöncnek azt mondván: „Vidd el Rao-nak!”

„Egy evőkanállal veendő mához egy esztendőre először!” Ez állott a cédulán. „Mához egy évre!” kiáltotta Rao és forró kezei, melyek az orvosság után nyultak lehanyatlottak a takaróra. „Mához egy esztendőre.” Ez tévedés lehet. Szaladj vissza és kérj olyan orvosságot, amit azonnal be kell vennem. Én nem várhatok mához egy évre, hiszen még ma meghalhatok.”

Rao egy újabb üveget kapott, amelyen ez állott: Mához egy hónapra kell az első kanállal bevenni.” A félelem verejtéke nagy cseppekben gyöngyözött végig a beteg arcán mialatt a szavakat olvasta anélkül, hogy megértette volna mit jelentenek azok. „El vele!” kiáltotta. „Mondd meg a misszionáriusnak, hogy téved. Halálos beteg vagyok; nekem azonnali segítségre van szükségem. Ki tudja hol vagyok már egy hónap mulva!” „Jól van-e most?” kérdezte a küldönc, aki Raonak egy újabb üveget hozott, amelyen az állt „Holnap beveendő!” „Nem!” kiáltott a hindu, „nem!” mit ér nekem az orvosság, amit holnap kapok? Most vagyok beteg, most van szó számomra élet és halálról. Menj és kérd a mestert, hogy ő maga jöjjön hozzám; beszélnem kell vele. A misszionárius engedett a kívánságnak, egy új üveget hozott és beadta a láz elleni orvosságot Raonak.

„Barátom” így szólott hozzá, „nem tudsz várni ha testi életedről van szó, szabad-e várnod, ha a lelked üdve forog kockán, ha örök élet vagy örök halálról van szó?”

Most megértette a hindu Isten szolgáját és nem mondta többé: „Még várok.” Elfogadta hitben azt, aki azt mondja: „Menjete be a szoros kapun!” „Aki hozzám jő semmiképen ki nem vetem!” „Jöjjetek, mert minden készen van!” „Bizony, bizony mondom néktek: aki hiszen bennem örök élete van annak!” „A szomjazónak adok az életnek vizéből ingyen!”

És te kedves barátom, mikor akarsz az Üdvözítőhöz jönni, hogy megmentse halhatatlan lelkedet? Egy év mulva? Egy hónap mulva? Holnap? Élsz e még holnap? Isten azt mondja: „Máma!” „Ma, ha az Ő hangját hallja-

tok meg ne keményítsétek a ti sziveiteket!” „Ime most van a kellemetes idő, most van az üdv napja!” Sokan vannak úgy mint Rao. Hallgatják a kegyelmi üzenetet, felismerik, hogy az evangelium igaz, de mert tudják, hogy ha Jézusnak átadják szívüket egész életük megváltozik, félnek eme változástól. Azt gondolják ezt is, azt is fel kellene adni és ezáltal káruk lenne. Még nem ismerik az Urat, akinek velük ily dicső tervei vannak és aki oly hűséges. A nagy csalónak Sátánnak kápráztatása ez, amellyel a békétlen embereket visszatartja a döntő lépéstől, hogy hitben magukat Jézus kezébe ajánlják úgy amint vannak.

Barátom mindez tereád is vonatkozik, Jézus keres téged! Ne mulaszd el szivedet megnyitni néki és életedet kezébe tenni! Nem fogsz előle menekülhetni. Ha kegyelmét és mentő szeretetét visszautasítod, találkozni fogsz Véle mint igaz biróval Isten ítélőszéke előtt, ahol nincs többé kegyelem. Istennek azonban nem ez a célja. Jézus találkozni akar itt veled mint szabadító, aki elvesz mindent életedből, ami elválaszt téged Istentől. Hadd tegyem fel a kérdést néked: Mikor akarsz megtérni.

Viebahn tábornok nyomán.

Kivonatok Fenelon tanításaiból.

V.

Az Istenbe vetett bizalomról.

A legjobb amit tehetünk, hogy a különböző körülményeket, amiket Isten külsőleg és belsőleg ad egyformán ugyanazon megadással fogadjuk. Kívülről nagyon sok kellemetlen dolog érhet bennünket amiknek bátran kell elélebenézni, viszont a kellemesek nem szabad, hogy bennünket lekösse. Az első kísértést akkor győzzük le, ha minden feltétel nélkül elfogadjuk, az utóbit pedig, ha nem bocsátjuk be szívünkbe.

A belső dolgokat illetőleg hasonlóképen kell eljárunk. Azok amelyek keserűséget okoznak arra szolgálnak, hogy az ó embert szomorítsák és teljes erővel hatnak ha egyszerűen elfogadjuk anélkül, hogy azon enyhíteni kívánnánk. Azokat pedig, amelyek kellemesek és arra adattak, hogy a külső küzdelmeinkben beállott gyengeségeinket vigasztalásukkal ellensúlyozzák, szintén el kell fogadnunk, de egészen más módon. El kell fogadnunk mert Isten az, aki a mi szükségünk szerint azt adja, nem az irántunk való szeretetből, hanem mert Isten tervei szerint akarunk cselekedni. Használunk kell azt abban a pillanatban amint az orvosságot használják, anélkül, hogy hozzá ragaszkodnánk avagy kedvünket lelnénk benne. Eme

ajándékokat el kell fogadnunk, de nem szabad hozzájuk ragaszkodni; ne hogy ha Isten azokat ismét elvonja tőlünk és elvesztésük nyugtalanra vagy kedvellenné tegyen bennünket.

Az elbizakodottság forrása eme ideigvaló adományokhoz való ragaszkodásban keresendő. Azt képzeljük, hogy Isten ajándékát becsüljük, valójában pedig önmagunkra nézünk és ami kegyelemből adatott nekünk jogos tulajdonunknak tartjuk, sőt Isten adományait tévedésből Istennek tartjuk. Természetes következménye ennek, hogy ha eme adományokat Isten ismét elveszi elkedvetlenedünk. A lélek azonban aki magát Istenre bizza nem lepődik meg ha felismeri saját nyomoruságát. Örömmel látja, hogy semmi jóra nem képes, de Istennek kell minden jót munkálni benne. Nem okoz gondot nékem az én szegénységem, ha tudom, hogy az én Atyámnak mérhetetlen javai vannak, amiket nékem akar adni. Az önmagunkban vetett bizalmat csak azáltal veszítjük el, ha szívünket az Istenbe vetett bizalommal szünet nélkül tápláljuk.

Nem a jó érzésekre, tudásra és bölcsességre kell törekednünk mintha a tökéletességhez ezek volnának szükségesek, hanem az alázatosságra és egyszerűsége, elhagyván az önző munkálást bizzuk magunkat Isten kegyelmére, hogy munkálkodjék bennünk kedve szerint. Minden egyéb arra szolgál, hogy erőneinket önmagunk előtt nagyra tegyék és alattomban saját erőnkre bizzuk magunkat.

Kérjük Istent, hogy szívünkben tépjen ki mindent amit mi plántáltunk belé az élet fáját pedig ami gyümölcsökben bővölködik, saját kezűleg ültesse szívünkbe.

VI. Hogyan vigyázzunk magunkra?

Az út és mód önmagára vigyázni anélkül, hogy nagyon lefoglalna bennünket a következő:

A bölcs és szorgos vándor minden lépésére vigyáz és figyel az utra ami közvetlenül előtte van. Viszont nem megy vissza, hogy lépteit megszámlálja és lábnyomát megvizsgálja; idővesztés volna ez számára és lassan jutna előbbre.

A lélek aki Isten kezébe tette életének vezetését, (mert nem azokhoz szólok, akik még csak tanulnak járni és az utat keresik) kell, hogy vigyázzon utjára, de egyszerű nyugodt vigyázzással az önszeretet aggódása nélkül. Szünet nélkül való vigyázás ez Isten akaratára, hogy azt pillanatról pillanatra teljesítse anélkül, hogy önmagával lenne elfoglalva vizsgálván saját helyzetét, ha Istennek akarata az, hogy bizonytalanságban legyen. Azért mondja a zsoltáriró: „Szemeim mindenha az Urra néznek, mert Ő huzza ki a tőrből lábaimat”. (Zsolt. 25, 15.) Ime, hogy

járása biztos legyen az akadályokkal teljes úton, szemeit nem a földre irányítja, hogy minden lépését aggódva vizsgálja, hanem az Urra tekint. Sohasem tudunk magunkra jobban vigyázni, mintha Isten előtt járunk mint az Isten Ábrahámnak meghagyta. És valóban mi legyen éberségünknek célja? Lépésről lépésre Isten akaratát követni. Aki ennek mindenben enged az vigyáz önmagára, megtisztítván magát mindentől ami őt akadályozza Isten akaratát felismerni és cselekedni.

Ha Isten jelenlétét sohasem hagyjuk figyelmen kívül, nem szününk meg vigyázni magunkra és pedig szeretetteljes, nyugodt, önzetlen vigyázzással. Nem a saját világosságunkban kell járnunk, hanem az isteni világosságban. Nem láthatjuk Isten szentségét, csak ha minden még a legkisebb hüllenségtől is visszarettenünk. Isten jelenlétének tudatához és a belső elmélyüléshez hozzájárulhat a lelkiismeret vizsgálata szükséghez képest, mindez egyszerű nyugodt lélekben a tetszelgés kizárásával. Ne azért vizsgáljuk magunkat, hogy önmagunkkal megelégedjünk hanem, hogy meg ne restüljünk, és a vallomásokat amiket meg kell tennünk megkönnyítsük és így Isten akaratát cselekedjük.

Végül Isten kezébe ajánljuk magunkat és teljes boldogságban vagyunk annak tudatában, minthogy boldogtalanok lennénk ha sorsunk saját kezünkben lenne. Semmit sem kívánunk látni vagy tudni abból amit Ő el akar rejteni előlünk. Amint Istent háttartalanul jobban szeretjük mint önmagunkat, magunkat mint feltétlen áldozatot hozzuk néki, hogy kedve szerint rendelkezék velünk, mert nem kíván más mint, hogy Őt szeressük és önmagunkat elfeledjük. Aki ilyen módon veszíti el életét, megtalálja azt örök életre.

A Lélek teljessége.

(Élettapasztalat Dr. D. Steele-től.)

Sok szó esik a hit erejében való életéről, de kevésbé lesz hangsúlyozva eme életnek teljessége, a Lélek teljessége. Egvetlen tapasztalat többet ér ezer szabálynál. A következőkben egy Lélek bizonyosságtevését olvashatjuk, aki Isten Lelkének teljességével eltöltött. A bizonyosságtevő egy nagyműveltségű író és egyik külföldi tanintézet tanára, aki hosszú éveken keresztül kipróbált komoly keresztyén volt.

A hosszú évszázadok hívőinek bizonyosságtevése kétségen kívül bizonyítja, hogy léteznek egy Pál apostol szerinti isteni kegyelemnek magassága és mélysége; hogy a Szentlélek ma is leszállhat a hívőkre teljes-

ségben, Szolgáljon eme tapasztalat sokaknak a hit által való hasonló megszentelésre, hogy megerősödjenek. De szóljon maga a bizonyágtevés:

„Krisztus szeretetének egészen csodálatos megnyilatkozását tapasztaltam. Ő Krisztus gazdagságának csodálatos kincsei! Tudod-e mily kimondhatatlanul értékes Jézus, ha teljes bizalommal vagyunk hozzá? Tapasztalataim sohasem voltak határozottak. Megtérésem napját soha nem tudtam megjelölni. Bizonyágtevésem sohasem volt a Szentlélek közvetlen bizonyágtevése. Mindez azonban már elmúlt. Isten az üdv evangéliumát úgy megerősítette lelkemben, hogy az evangélium trombitája nem ad többé nálam bizonytalan hangot.

R. lelkész ur egy hónap előtt négy napot töltött nálam. A Lélek igehirdetésében, az eredmény és a bucsuzáskor tett megjegyzései a Krisztusban való nyugalomról gondolkodóba ejtettek. Be kellett ismernem, hogy szívem hideg és hogy megelégedtem keresztyén kötelezettségeimnek felületes elvégzésével. Elkezdtem tehát a Szentlélek keresztségéért könyörögni, hogy képes legyek az ébredést vezetni, ami községemben támadt. Isten kegyelmesen meghallgatta könyörgésemet. Időközönként annyira erőt vesz rajtam Isten szerelme, hogy nem birom elviselni és kérnem kell, hogy vegye le rólam kezét.

Az öröm leirhatatlan. Jézus Krisztusban szabaddá lettem, teljesen szabaddá, szabaddá az emberektől való félelemtől is. Mindenkihez tudok közeledni. Nem akadályoz semmi, hogy szóljak. Szám megnyílik a bűnösökkel szemben, szívem tágassá lett. Nem tudom abbahagyni az evangélium hirdetését. Oh mily igazak az ígéretek. Kibeszélhetetlen öröömre tapasztaltam, hogy Isten az Ő ígéréseit soha se szegi meg, hogy minden ígérete mögött a mennyei kincstárnak aránya van.

Eme áldást nem tudom megmagyarázni, hogy az első, második vagy harmadik-e; minden esetre a legnagyobb, amit eddig nyertem és maradandó. Csodálatos! Ajkam magasztalással van telve, szívem repes az örömtől, aki a legtartózkodóbb voltam a gyülekezetben.

November 17 — azt hiszem oda ragadtattam el, ahol Pál apostol kibeszélhetetlen szavakat hallott amiket ember nem tud elmondani. Egész lényem testem és lelkem leirhatatlan örömmel telt be a Szentlélek örömeivel. Érzelmeim ezerszerte boldogabbak voltak az eddigi összes tapasztalataimnál. Azt hiszem, hogy e napon, bár az isteni Lélek két hét óta áradt reám — az én nagy Józsuám bevezetett örökségembe, amelyet Isten hegyén részemre kiosztott.

Egy évvel később írja Dr. Steele: „Ha

a kegyelemnek legnagyobb lekötelezettje szólhat legelőször úgy nekem kell felállnom, hogy bizonyágot tegyek Krisztus kimondhatatlan gazdagságáról a dicsőség fokáról és szent gyönyörökről, amelyeket a maradandó Vigasztaló velem közöl. Ama boldog 17 novembernek egy éve amióta Isten Lelke keblemben betért bizonyítván Isten szeretetét és adván mennyei örömeiket számomra

Nem mulhatik el ez évforduló, hogy ne gondolnék hálatelt szívvel e történetekre. Oly dicső volt a Lélek közlése és oly örvendező volt a lelkem mikor eme mennyei Galambot befogadta, aki Krisztus végtelen és feneketlen szeretetének evangéliumát hozta, hogy úgy nyelvem mint tollam szorgoskodtak e végtelen örömet közölni. Mialatt még vonakodtam ezen tapasztalatomat nyilvánosságra hozni, levelem egyik keresztyén barátom kezébe került, aki nemcsak, hogy gyorsajtó felett rendelkezik, mellyel gondolatának bátran kifejezést ad, hanem az aggaszkodó testvéreket igyekszik arra rá is bírni. Levelem a történeteknek részletes jelentésével nyilvánosságra lett hozva. Ugy látszik eme bizonyágtevés még egy másikat is kívánt, nehogy valaki hallgatásom folytán azt higgye, hogy az akkor meggyújtott tűz hamar kialudt és én a setétségben maradtam. De még más okból is a nyilvánosság elé akarok lépni egy pillanatra mint tanu. Kérdések jöttek hozzám a lelki állapotomat, illetőleg, hogy mit éreztem a Szentlélek eljövételét közvetlenül megelőző időben és hogy ez egy különösebb hitbeli aktus volt-e? A feleletem reá az, hogy lelkem a megelőző három héten égő sóvárgással volt eltelve és bizakodó állapotban voltam. Abban a pillanatban ami eme kitöltést megelőzte Krisztus földi életével foglalkoztam amint azt azelőtt is gyakran tettem és tudatos bizalommal vártam napok óta.

Meg vagyok győződve, hogy az éhező és sóvárgó lélek aki bizalommal van, megkeletés szerűen megkapja a Lélek kenetét épúgy mint én. Nem hittem, hogy a kívánt áldást elnyertem amíg nem tudtam, hogy valóban az enyém. Egyedül Krisztus volt bizalmam tárgya és nem a tényleges érzelmeim. Nem tudtam elhinni, hogy a Vigasztaló lakást vett szivemben amíg ez öntudatomban meg nem nyilvánult. Ujból és újból imádkoztam. „Jézus a Tè mindenható szereteted;” közben e szónál „mindenható” megálltam és kértem a hatalmas Üdvözítőt, hogy győzzön le engemet teljesen. Ez imát az Ur kegyelmesen meghallgatta.

Valaki e gyakorlati kérdéssel fordult hozzám: „Hogyan lehet megőrizni a szent Vigasztalót?” A feleletem erre a következő: „Ő maga fogja magát megőrizni és téged is, ha magad néki átadod. Nem olyan szeszé-

lyes Ő amilyenek sokan gondolják. Az a Lélek, aki Őt hitben megtartja meg lesz tartva általa."

Végül még azt akarom mondani, hogy életem azóta nem hasonlít a lyukas szivattyúhoz, amely néha kiszárad, néha pedig csak szükösen adja a vizet, hanem olyan kut ez, amelynek vize örök életre árad. A szentírás számomra édesebb a méznél, ima és Isten dicsőítése élvezet számomra, kamrácskám zárt ajtaja a visszaszerzett paradicsom; Krisztus magasztalása lelkemnek legnagyobb kedvtelése. Azelőtt nem értettem meg Paskál szavait: A világ javait ismerünk kell, hogy megszeressük; de Jézust szeretnünk kell, hogy megismerhessük.

Most, hogy eme szent tapasztalatot leírtam, habozom azt a világ ítéletének kiszolgáltatni. Az elővigyázatosság azt tanácsolja: „Égesd el.” A kötelesség: „Hozd nyilvánosságra éhező lelkek üdvére, hogy magasztalják Istent érted. „A kötelességnek engedek.”

Glaubensweg

Hinni érzések nélkül.

Róm. 4.19-22

Ábrahám nem nézett elhalt testére, hanem Isten ígéjére támaszkodott hitben erős lévén. Ne nézz a te elhalt szivedre a te fásultságodra; ne nézd ami benned van se a jót se a rosszat, fordítsd tekintetedet egyedül Istened felé és nyugodjék meg azon, aki léged az Ő vérével váltott meg. Add a dicsőséget Istennek azáltal, hogy nem kételkedsz ígéjében. Tudd meg, hogy Isten beváltja amit ígért és dicsőítsd Őt avval, hogy még a halálból is támaszkodsz csalahatlan éltethozó ígéjére.

En tudom mit jelent hinni az érzések nélkül; az Uron csüggni ha az éjszaka és halál árnyéka veszi körül a lelket; ragaszkodni az ígéretekhez, ha a sziv teljesen közömbösnek mutatkozik az érzésekre. Tudom mit jelent kitartani a pusztta hitben; valójában küzdelem ez életre halálra. De ismerem más idöket is, előbb vagy utóbb jönnek esetleg évek multán; tudom, hogy az Ur mennyire össze tudja törni a szivet, maga elé állítván a bünt az Ő világosságában és a lélek kiáltana: „Uram elég, hagyd abba!” Ő kedveseim engedjétek Őt. Ő tudja megnyit vagylok képesek elhordozni. És azután jönnek más idök; idök, ahol az Ur kegyelmének teljességében érezhetően közeledik a szivhez, amikor a tisztító viz és szellemi erök járják át a szivet. Tapasztalatok melyek egyiknél napokig, másoknál néhány percig tartanak, ismét másoknál pedig évekre vannak elosztva más más egymásutánban. Bizzátok az Urra hadd végezze el

mindegyikkel a maga külön utját. A fazekas jól tudja, hogy kell bálni az agyaggal és miként formálja azt; maradjatok veszteg az Ő bölcs atyai bánásmódjával szemben. A ti dolgotok csak az, hogy az Ő vérenek ereje által melyet a Golgota halmán kien-gesztelésül és teljes megváltásul kiontott és amelynek erejében bement a szentek szentélyében, magatokat egész valótokkal együtt élő áldozatként tegyétek az oltárra, hogy ne legyetek többé önmagatokéi, hanem magatokat mindennel amitek van néki adjátok át. Hidd el kedves lélek, hogy amint magadat így átadtad áttört kezeit read teszi és tulajdonának ismer el. „Aki hozzám jö” mondja Ő „semmi képen ki nem vetem.” Ján. 6, 37. Aki hisz a Fiunak örök élete vagyon annak. Ján. 3, 36. Higyj néki. Ne várj az érzésekre. Ábrahám nem kétkedett Isten ígéréteben, hanem erős lévén a hitben dicsőséget adott Istennek. Add át magadat Isten kézébe, hogy tegyen veled amit akar.

Oh bár mindenki értené meg, hogy a hit nem érzés. A hit cselekvési aktu. Nem a gondolat vagy érzelmi világ tevékenysége, hanem az akarat cselekvése, amit Isten töletek elvár és kíván es pedig most. Cselekedet ez amelynek véghezvitelére Ő adja az erőt azáltal, hogy munkája bennetek talán még öntudaton alul az akarást és véghezvitelt A hit a ti legbensőbb egyéniségetek át, illetve odaadásának helyzete, amelyet Istennel szemben most el kell foglalnotok és megtartanotok.

A. St.

A bizonyságok fellege.

(Zsid. 12, 1)

Megfigyelted e már a felhök játékát, amint üzik, hajtják egymást szélüket vakító ezüstre festi a ragyogó nap, vagy biborrá sűti mielőtt leáldozna. Ezerféle változata, szinpompája, alakulata a szabadban s ártatlan fehérsége földert ha fölfelé nézel. Azután megkomolyodik, ünnepélyes sötét köntöst vesz magára, söt beszélni kezd. Dörög. Megsuhogtatja villámstorát, hogy érezd erejét s lásd a magad parányi voltát. Majdnem harminc esztendővel ezelőtt, harmadik gimnazista koromban, négyféle felhőről tanultam. Ugy emlékszem réteg, eső gomoly és bárány felhöknek neveztük azokat. Még a latin nevüket is tanultuk. Ilyen sorrendben: cirus, nimbus, cumulus, stratus. Megtanultuk szorgalmasan. Azt hittük nincs is többféle felhő. Gondoltuk elég ebből ennyi is. Ugyis leesik és csak sár, pocsolya lesz belőle. Azután az életiskolájába kerültem és hosszú évtizedek után az Ur Jézus tanítványa

lettem. Most már Ő velt a kezébe és tanított. És az Ő iskolájában megtanultam, hogy egy ötödik felhő is van, a — bizonyságok fellege. Az Ő szent igéje egészen világosan így nevezi. A bizonyságok fellege. Ugyan miért mondja az apostol a bizonyságokat fellegnek? Magasan van. Az ember csinálhat mesterséges felhőt a szinpadon, de olyan felleget ez égre nem hozhat, amely az áldás esőjét hullatja. Ez a felhő felülemelkedik minden földin. Ezt a felhőt megállítani nem lehet. Uszik életednek egén a maga fenségében nem törődve azzal, hogy mit szólnak az emberek, mi a véleményük róla tetszik-e vagy sem. Ha a bizonyságok fellege tényleg körül vesz, akkor ez nyilvánvaló a te életedben is.

A felhő az áldás esőjét hullatja. Ha a felhő megnehezedik, annyi gyűlik össze benne, hogy nem bírja elviselni tartalmát az esőt s lehull az áldás; amelyet nem lehet semmivel pótolni. Megpróbálnak mesterségesen locsolni, de mégis meglátszik, hogy az nem az igazi eső, mert bizony nem olyan termést hoz. Aki úgy mesterséges öntözéssel próbálja az Úr kertjét locsolgatni annak nagyon erőlen s gyenge aratásban lesz része. Csak a bizonyságok fellegeből esik az üdítő növekedést adó víz. Ha ezzel munkálkods a gyülekezetben s lelkek között s nem a magad bölcsességét hozod, akkor tapasztalod amit a természetben is láthatsz egy kiadós eső után, hogy szinte szemmel láthatólag növekedik a palánta. Ha úgy veszed észre, hogy eddig a közösségben, munkában, bizonyágtevésedben nehézségeid voltak s nem láttál eredményt, úgy kérlek figyeld meg, hogy meggyülemlt-e már körülötted a bizonyságok fellege s abból hullatód-e az áldást, vagy a magad emberi erőlködéseit adod, mert valószínűleg itt van valahol a hiba. Az embereknek nem bölcsesség, szép beszéd, prédikáció kell, sokszor az a baj, hogy a hangzatos prédikációkkal agyon predikálják vagy valóságos szellemi s lelki ingyencekké csemegézővé nevelik őket, hanem a bizonyságok fellegeből, hulló eső. Kell hogy e felleg dörgése fölébressze s utána e jótékony eső Isten alázaatos gyermekévé tegye őket.

Vannak lelkek, akik évekig járnak közösségbe, kényes, válogató, bíráló kritikus lelkek. Ugy járnak a gyülekezetbe, mint más ember a cukrászdába az ő csemegéjét elfogyasztani s ha épen nem kedvére való volt, fintorgatja az orrát. Ezeknél legtöbbször az a baj, hogy nem a bizonyságok fellegeből engedték az esőt reájuk önteni, sőt még az emberi bölcsesség tarka barka esernyőjét is fejük fölé tartották, nehogy megártson nekik. Sokan akik Isten országában munkálkodni szeretnének, nem mernek egye-

nesen Jézusról szólni s bizonyságot tenni, azt gondolják, hogy talán azon intelligens közönségnek az kevés s nem értik. Mesterséges elméleteket hoznak, azzal akarnak hatni, pedig csak a bizonyságok fellegeből eshet az az eső, amely üditi szegényt, gazdagot, tudóst tudatlant, férfit, nőt s mindeket egyedül.

**

Láttad már amint a felhő hatalmas tömegével betakar egy hegyormot. Fenséges látvány. A hegy csucsból nem látszik semmi. Így kell ennek lenni a bizonyságok fellegénél is. A bizonyságok fellegének anynyira körül kell venni, hogy bennünket egészen elfődjön. Nekünk el kell tűnni a mi kopár, kemény szívünkkel. Az emberek ne minket, hanem a bizonyságok felleget lássák. Ne magunkat akarjuk mutatni, hanem a felleget. Nálad mit látnak? A bizonyságok felleget vagy téged? Körülvesz-e tényleg eme szent felleg, beburkol-e teljesen s a maga fenségében gyönyörködtet-e, megdöbenti-e és táplálja-e azokat, akik feléd tekintenek?

**

A felhő lassan gyűlik. Sokan azt szeretnék, ha mindjárt kiadós záport tartalmazó felleg venné körül őket. Oh nem, ez lassan, nyugodtan, óráról órára gyűlik, míg végül áldásos eső hull belőle. Tanuld meg türellemmel gyűjteni a bizonyságok cseppjét, hogy gomolyog felleg lehessen belőle. De ne engedj elveszni könnyelműen egy szemernyt sem, mert minden csepp drága kincs s nagy érték egy eltikkadt palánta életét mentheti meg, egy elveszett lelket üdithet új életre.

Alattad a hétköznap gondjaiba elmerült emberiség, a bűn piszkától porától beszennyezve, kiszáradt torokkal járja az élet útját. Az Úr szeretetével kérlek nézz körül! A magad környezetében is láthatod ezt a képet. Oh mily sokan vannak ismerőseid között környezetben. Rájuk illik a költő szava: — A múltban nincs öröm, a jövőben nincs remény. Oh ha körülötted a bizonyságok fellege gomolyog mennyi szomjas lélek nyerhet üdülést, életet, erőt a további uthoz. Tehát körülötted a bizonyságok fellege. És fölötted? A felhő fölött Isten ragyogó napja süt. Betekinthetsz Isten dicsőségébe. Emelkedj föl a test sarából, gomolyogjanak körülötted a bizonyságok fellegei s lásd meg azok fölött az Úr örökkévaló dicsőségét.

l. j.

Föl szívem! Csak bizzál benne! Megígérte Ő neked — Hütelenné hát, hogy lenne? Bizzál s zeng majd éneked! Várni tanít bár téged — Dolgának ad jó véget!

A napkeleti bölcsek.

I. Az elindulás. *Mt. 2, 1-12.*

Hogy hárman voltak-e, nem mondja az evangélium. Ha az egyik néger lett volna, akkor az nem lett volna napkeleti. Mágusok voltak, amint a Biblia görög szövege mondja. A mágusz szó azonban nem görög szó. Eredetileg egy perzsa törzs neve volt ez, kik Herodotos szerint álmokait tudtak magyarázni. Égi testeket és a természet elemeit imádták. Később a tudósok kasztjának jelölésére szolgált e név, kik különösen csillagvizsgálattal és csillagjósállással foglalkoztak. Már Dániel könyvében előfordulnak, hol a király tanácsosaiként szerepelnek és Dániel volt a fejük. Máté evangéliumában említett napkeleti bölcsek is ilyen mágusok voltak, csillagvizsgálattal foglalkoztak és Isten a csillagok nyelvén beszélt velök. Hatalmas lépcsőzetes tornyok emelkedtek az ég felé keleten s te-tejükről tiszta kilátás tette lehetővé a csillagok vizsgálatát.

De honnan tudtak ezek a bölcsek a Messiás születéséről? A pogányok emlékeztében sok megmaradt abból az ősvilágosságból, melyet az első emberiség kapott Istentől s a perzsák nagy reformátora, Zoroaszter is tudott a Megváltó eljövételéről. Ott találjuk ezt az ősi fényt Melkicédeknel, Bálámnál, Jób barátainál s magánál Jóbnál, ki maga sem igen lehetett zsidó. Volt azonban a bölcseknek e bizonytalan hagyományál sokkal biztosabb utmutatójuk a bibliai kijelentésben, melyet a Babilonba száműzött s ott maradt zsidóság ismertetett meg a pogányokkal, kik oly erős vallásos életet éltek ott, hogy a Talmud bővebb alakja, az ugynevezett babiloni Talmud, egyenesen ott keletkezett. Már pedig az Isten világossága olyan, mint a hegyen épített város. Ha nem is voltak sokan a babiloni zsidók, a világosság, melyet terjesztettek, messzire látszott; sokan ismerték és sokat beszéltek róla, hol kedvezően, hol kedvezőtlenül. Így ismerték meg ezt a világosságot a mi mágusaink is. Azt, amit a saját vallásukból tudtak s ami náluk a pogány babona iszapjával volt összekeveredve, a zsidók szent könyveinek fényében megisztulva, megnemesedve látták viszont; igazság érzetük azonnal megmutatta, hogy ez az igazi isteni kijelentés és hittek abban. Azonban koruk gyermekei voltak. A csillagok jelentősége, az emberi sorsal való összefüggése sokkal jobban bele volt szöve tudásukba, minthogy lemondhattak volna a csillagok járásának tanulmányozásáról s várva a megígért Messiás születését, évről évre vizsgálták a csillagokat, hogy valami jele nem mutatkozik-e a Messiás közele megérkezésének.

Isten épen azért olyan nagy, hogy le tud hajolni az emberekhez és a gyermekekhez gyermekek nyelvén tud szólani. A teremtés története sokkal istenibb így, hogy Isten a tudományos igazságokat a tudatlan, gyermeki emberiség nyelvén tudta kifejezni, mintha a Mózes első könyvének elején egy modern természettudományos értekezést találnánk. A napkeleti bölcsekhez a csillagok nyelvén szólott az Isten. A mágusok kétségtelenül megállapították, hogy Isten szólott hozzájuk. S amikor Isten üzenetét megértették, azonnal elindultak, hogy a megszületett királyt szomjas szemekkel meglássák s lába elé—kincset éhező lelkükkel—saját kincsüket hódolva odavigyük.

Ezek a napkeleti bölcsek az egész pogányság éhező lelkét személyesítik meg előttünk. Mint Keresztelő János az őtestamentumi próféta-ság egy személyben való összpontosulása; mint Simeon és Anna az Izráel megvigasztalását váró csendes izraeliták képviselői; mint a betlehemi pásztorok az egyszerű, tudatlanságában sem istentelen nép gyermekei; míg a jeruzsálemi papok és irástudók a vallás külső hagyományából élő, bensejükben Istentől idegen lelkészek típusai s Heródes az Istenre féltékeny, mégis Isten tekintélyébe öltöző antikrisztusok példánya: addig a napkeleti bölcsek az igazságot kereső pogányok megtestesülései. Jézus bölcsőjénél az emberek minden fajtájának ott kellett lennie s mindenkinek meg kellett mutatnia igazi természetét. A prófécia várt még; az egyszerű pásztorok hittek; Simeon és Anna, az ígélet elnyerése után, boldogan haltak meg; a külső vallásosság képviselői nem törődtek az ígélettel; Heródes meg akarta ölni az ígéletet s a napkeleti bölcsek elhozták Izráel királyának a pogányok hódolatát.

Pedig a pogányok nem azon az uton indultak el, mely az Istennek való hódolást látta volna céljának. A Babel tornyánál az emberi dicsőség és emberi erő voltak az emberi törekvés tárgyai. Hiában akasztotta meg Isten ezt a bábeli nyelvzavarral; a szétváló népek most már egymás ellenére az ez emberi erőnek és dicsőségnek ugyanazt az utját választották. S miután az Istent fel nem érthették: lehozták az Istent a földre; emberekhez hasonló álliteneket, pogány bálványokat csináltak belőlük, kik erőtlenebbek voltak maguknál az embereknel is, mert csak holt bálványok voltak. Új Babeltornyok kezdtek épülni s ha az egész emberiséget egy birodalomba egyesíteni nem lehetett azonnal: az eszme nem veszett el; a babiloni, assziri, perzsa, görög és római birodalmak mindig újra próbálták a lehetetlent, de mindenik ingatag maradt és elpusztult. Az ember mindenikben megpróbálja civilizációjával

és kulturával visszavarázsolni az elveszett paradicsomot, melynek, mint egy letűnt aranykornak emléke fennmaradt az emberek tudatában, de a paradicsomot dözölés, erkölcsstelenység, kifinomodott léhaság pótolják, melyek megrontják a népeket. A tehetetlen bálványokban csak a tudatlan nép hitt immár. Ilyen időben indultak el a napkeleti bölcsek egy új világ születésének reményével.

Folytatás következik.

◆ HIREK. ◆

Csopják Attila nyug. pénzügym. szaktanácsos a magyarországi baptista szövetség volt alelnöke f. év jan. hó 10-én 81 éves korában az Urhoz költözött. E rövid gyász-hir mögött sokkal több rejtőzik mint egy száraz kijelentés. Csopják Attilát, noha a baptista egyház egyik uttörője s vezető egyénisége volt, baptista testvéreink még sem sajtíthatták ki teljesen, mert ő minden hívő közösségnek „Csopják bácsi”-ja volt. Mindnyájunk számára azzá tette, közvetlen puritán egyénisége s mindeneket átkaroló szeretete. Baptista testvéreink veszteségét mi is megértéssel tesszük magunkévá, de vigaszunk az Ur igéje, mellyel haza hívta az Ő szolgáját: „Jól vagyon jó szolgám kevesen váltál hű, sokra bizlak ezután.”

Áldott szilveszter estét tartott a budapesti magyar gyülekezet. Az ifjuság gitárkara, szavalás s komoly bizonyágtévesek és elmélkedés képezték az est műsorát. Az Ur közelsége nyilvánvaló volt az egész estén s vigasztaló s erősítő Szentlelkének ereje vezette a gyülekezetet az új esztendőbe. A káposztai gyülekezet is az Ur jelenlétében bucsuzott az óévtől s indult az új esztendőbe az örök reménység felé.

Áldásos szeretetvendégség keretében ünnepelte a kaposvári és dombóvári gyülekezet a Szilveszter estét. Buzgó imával adtak hálát az elmúlt év áldásaiért és kérték az ujesztendőre az Ur vezetését és áldásait. A gyülekezetek éjféli után oszoltak szét bizalommal megerősödvé.

Január 15—21-ig a budapesti német gyülekezetben áldásos evangelizáló összejöveteleket tartott Bargmann Hinrich ausztriai szuperintendens. Az előadásokat szép számu közönség hallgatta végig és többen maradtak vissza, hogy imáikkal kiküzdjék az üdvbizonyosságot. Az Uré a dicsőség mindenekért. A mi szívünk pedig hálálkodva mond köszönetet az áldásért.

Január 17—19-ig a különféle bizottságok tartották üléseiket Budapesten, hogy a konferenciát előkészítsék. A megbeszélések alkalmasak voltak arra, hogy a szeretet és bizalom a munkatársak között még szil-

ládabb legyen. A megbeszélések végén felmerült a kérdése annak, hogy nem lehetne e Ausztria, Magyarország és Jugoszlávia missziói munkásainak egy közös kirándulás keretében június havában összejönni. Az eszme élénk helyeslésre talált és keresztül vitele most már csak az anyagi lehetőségtől függ.

Január 7—13-ig a gyülekezeteinkben mindenfelé megtartották az alliansz imahelet. Ahol lehetett a gyülekezetek más gyülekezetekkel együtt, ahol pedig más gyülekezetek szükkeblősége folytán ez lehetetlenné vált csak egy egy gyülekezet kapcsolódott be imájával ama nagy imaközösségbe amelyben a krisztusi szeretet minden korlátot lerombol.

Alliansz imahét Miskolcon. Az Ur kegyelemből ismét sokat adott, többet mint reméltük. A legidősebb testvérek sem emlékeznek ilyen imahétre vissza, ahol annyi áldást adott az Ur mint az idén. A szabad keresztyén gyülekezet, az üdvhadsereg, a diósgyőri baptista testvérek és a methodista gyülekezet tartottak össze közös imában, minden nap más más gyülekezet imatermében. Az igével Ungár Aladár (szabad ker.), Zakariás Jenő (üdvhadsereg), Csizmárk István (baptista) és Haszits János (methodista) testvérek szolgáltak az igével. Minden összejövetelen az Ur jelenlétét érezhettük. Miért nem vettek részt a többi gyülekezetek? Ha egy évben egy hétig nem tudnak együtt lenni mi lesz az örökkévalóságban? Akik az alliansz imahéten együtt voltunk lélekben, tovább is együtt érezzük magunkat és közös összejöveteleket évenként többször is szándékozunk tartani. János 13,15. *Mégay R.*

D. F. H. Otto Melle frankfurti intézetünk igazgatója ismerőseinek szívélyes üdvözlötet küld.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Felkérem munkatársaimat, hogy az előfizetéseket sürgősen küldjék be, mert a következő számot az előfizetésnek megfelelően küldöm.

Józanak. Cikkedért hálás köszönet.

Felülfizetés. R. M. Rákosszentmihály 3 P. bár sokan követnék példáját. Az Ur áldása nyugodjék az adakozón.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövetkezet Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

Dr. Szalós Artur.

Kaposvár, Németh István-utca 2. szám.
Pénzküldemények ide küldendők.

Nyomatott: A Kultúra Könyvnyomdában
Kaposvár, Fő-utca 26. Cégt. Henczer István.